

ולהארבע אותיות הוי"ם ז"ם ולאדם
 דלעילא החקיקא והמוש"א את הכסא כבוד,
 לשכון בתוכו הסי"ת ממש בארבע אותיות
 הנחקקות, ואז הוא כלי מוכן לקבל האור
 דהאגלייא, ואז יקוים בכס ונתתי משכני
 בחוככם ולא תגעל נפשי אהכם, כי
 נפשי הוא לשון רגון, כי כך הוא רגון
 של הסי"ת בצריאת עולמות כולם שיסי"
 כן ויקבל תענוג ושעשועים מנשמת עמו
 ישראל בעבודה התמימה כזאת, והיו
 ונתתי משכני בחוככם, כי הוא כלי מוכן
 לשכון בתוכו הסי"ת בעבודה כזאת, ולא
 תגעל נפשי, כי כך הרגון בצריאת עולמות
 לזהסתלכתי בחוככם כ"ל והייתי לכם
 לאלהים: הליק

ה"ו צהרע מעשיו. וסנה צכניב האדם
 דרבו ללכת בו בעבודתו יתבדך בזיכך
 ופסרה גופו וחומריו. אזי זוכה לכל
 שמדרגות הטובים ה"ל לנרנ"ן. ולאדם
 דלעילא החקיקא והמוש"א את הכסא
 הכבוד שיטון בתוכו הארבע אותיות
 הוי"ם בשלימות. כי הוא כלי מוכן
 לשכון בתוכו ממש הסי"ת מהמת ביטול
 גופו וחומריו מכל וכל להשגות ביטול
 המליאות כבוד האין הגמור והחכמה
 מאין תמלא - והיו הם בחקותי תלכו כי
 חיקות הוא לשון חקיקה, רוחה לומר הם
 תלכו בדרך החקיקה ה"ל בזיכך ופסרה
 גופו וחומריו בביטול המליאות ואין הגמור,
 והגיע לנרנ"ן ולארבע עולמות ה"ב"ע

פרשת במדבר

ידוע כי אלל הכסא כבוד כתיב (יחזקאל
 א') פני אדם ופני אריה לימין להרבעתן
 וכני פשר לשאל להרבעתן, נמלא
 שמדרגת האדם הוא מעולה ומשובח יותר
 מג' היות הגשירות הטשאות את הכסא
 כי הוא מוקדם ונמנה בראשונה,
 ובעבודתו חזיך חומריו וגופו יכול להגיע
 לאדם דלעילא כגבס וסרמה בזיכך
 ושליש

שאן את ראש בני ישראל
 למשפחותם לבית אבותם
 וגר'. כנה ידוע למי שידוע וק הוא האמת כי
 האדם בעבודתו יתבדך בזיכך חומריו וגופו
 מתאווהו בשמיות והעביות יכול להגיע
 למעלות ומדרגות יותר מהמלאכים ושרפים
 ואופנים וחיות. כי נשמות עמו ישראל
 נחלפות מהחם כבא כבודו יתבדך. והו

למדדגת אדם דלעילא הנושא את הכסא
 והוא למעלה ומטה בראשונה בד' חיות
 הנושאות הכסא, וכן שנשמות עמו בני
 ישראל נחלכות מתחת כסא כבודו יתברך
 בסוד אדם הנושא את הכסא, וכן יש בזה
 מדריגה פחותה שאין למטה ממנה זה ידוע
 למי שידע שיש ארבע יסודות (חסד השלים
 המאמר וחבל על דאבדין):

ס ל י ק

ושלשה החיות הנושאות את הכסא, שהם
 גם כן גבוהים ורמים מהמלאכים ושרפים
 ואופנים הנושאים הכסא בסוד הכתוב
 (דברים לב) יעקב חבל נחלתו. שמועט
 בקלס התחתון לאדם דלעילא שהוא
 למעלה משלשה החיות שישכון עליו השי"ת
 להיות בסוד הכסא. וזהו כמראה אדם
 עליו מלמעלה שמתחת עבודתו ויזכר
 חומרו וגופו מתאוחיו, יכול להגיע

שבת קודם שבועות

הכותל ששייך לו בכל מיני מצב ודיבור כאשׁ:
 תשיג יד שכלו וחכמתו, ויעשו כן ג' האומנים
 וליירו ג' כתלים ששייך להם כל אחד כאשר
 השיגה חכמתו, והאומן הרביעי הפלא עשה
 בחכמתו ועשה, כי הכותל הד' ששייך לו מין
 מצב אחד מראש הכותל עד סוף יפה
 ומסודר מאד וחסוד הדרת המצב שלו היה
 מאיר ומבהיק. עד שמכח זה כל מיני
 המצבים אשר בכל שלשה כתלים האחר
 והבסיקין בכותל זה הרביעי האת, והיה
 נראה כל מיני המצבים שהיו בכותלים
 בכותל הרביעי, ובהגיע הזמן שהגביל
 המלך להאומנים הלך המלך בעצמו לראות
 את

פתח ואמר העולם האומנים לכן נקרא
 יום הזה יום המיוחס כי יוס"כ חל
 ביום זה לפי הקביעות, אמנם מה יתרון
 בזה אם הגדול במעלה הוא קרוב אליו אם
 הוא בעצמו אינו כלום הלא גם אינו מיוחס.
 בכל מקום העיקר היה יתום עצמו, והמשל
 בזה מלך אחד לוח לבנות לו פלטרין יפה
 ומסודר מאוד עד לפלא ובהגמר הבין
 ראה המלך לאיר הכותלים של הארמון בכל
 מיני מצב יפים ונאים, וחלק המלך
 הד' כותלים לארבע אומנים הבקיאים
 במלאכת הליזר לשם ולתכלה כראוי למלך
 גדול ואדיר כמנהגו, והוא בכל אחד יאיר

שאממין האדם השלם שכל פעולותיו ותניעותיו הכל ברצון וחסף הבורא ב"ה. ולולא שפעת חיות כח הבורא ב"ה ללא וכאן וכאפס נחשבו. ובאמונה כזאת אינו לטוב ובהול אחר תאוותיו והנאותיו של העוה"ז. כיון שאממין שפעולתו בגודל חריאתו ומחשבתו לא מהני כלום נגד רצון הבורא ב"ה. שאפילו יום וליילה לא ישבות ולא ייחז בפעולתו אין להוסיף ולגרוע על רצון הבורא. רק שמוכרח לעשות דברים הכרחיים שא"ל לעמוד זולתם כמו שכתב (דברים טו) ובדרך בכל אשר תעשה אבל להכניס כל גופו ונפשו לפעולתו לאמור כחי ועולמי ידי עושה ני החיל והכבוד הזה. מחמת האמונה כנ"ל יש לו שכות ועתים לפנות מחשבתו לעיין ולחשוב! להיות ממארי דחושבנא לכל יעבור שעה ורגע מעבודת הבורא יתברך. ועל כן באמונה כזאת נקרא בשם לדיק. חשו לדיק באמונתו יחיה. ראה לומר בשביל שיחיה באמונה כנ"ל נקרא בשם לדיק. חס וספרתם לכם ראה לומר שספירה הוא לבון סיפור וחיכוך. שחדם השלם לדיק לזכך מחשבתו ומעשיו בדבר שמוגע לכם. שלכם ראה לומר גופו ונפשו למלחות תאוותו והנאותו הגשמיות שאדם השלם צריך לספר ולזכך את הלכס הנ"ל. ממחרת ר"ל מעת מחרת שיום המהרה יתקד

אם האומנים הם עשו מלאכתם כראוי והגון בכל מיני יופי בכל הכותלים, וכשנכנס המלך להארמון למזבח השבון העבודה ממלאכה האומנים הבטיקו מאוד לבע הכתלים לגובה עיניו והרחיל להשבון הכותלים אחת לאחת למזבח השבון העבודה ממלאכה האומנים, וכאשר בא אל הכותל הרביעי והשבון בהצוירים שבה וראה שכל הצוירים של שלשה הכתלים מאירים ומזוירים בחוכה מלך שעשה בחמתו לבע נקיה וזכה ובסירה כמראה הלטימים כדי שיאירו בה כל הגוונים מכל הצוירים שבשלשת הכתלים כנ"ל. וייטב הדבר מהלך בעיני המלך ויחוננוהו תשיאות הן וכבוד, כך הוא ענין המיוחס הם הוא מזכך ומטהר את עלמו בכל אופני הזיכרון והזכירות חיו ממילה מאירים ומזוירים זו כל הכוחות של אבותיו בלדיקים, וסיים זהו שנקרא מיוחס באמת:

וספרתם לכם במחרת השבת

וגו'. הנה רחוב (הצוק)

(ב) לדיק באמונתו יחיה. ר"ל מפני מה נקרא האדם בשם לדיק מפני שבאמונתו יחיה ר"ל מכני שאממין האדם השלם בהבורא יתברך כנ"ל שבאו לכלל סו"ה שרואה תמיד על רוחניות הדברים לקרב הכל אל בורשם שנקחו משם, וכן

האדם לספר ולזכר הלכס כנ"ל באמונה
 כנ"ל לדיק באמונתו יחיה. וזה וספרתס
 לכס שזריך לספר הלכס כנ"ל ממחרת
 כנ"ל. מחמת מחרת שנקרא אמונה כנ"ל.
 ובאמונה כנ"ל לדיק באמונתו יחיה ויספר
 ויזכר הלכס כנ"ל: **ס ל י ק**

נקרא אמונה שאפילו כל שנה ורנפ חלוי
 באמונה שהבורא ז"ה מחיה אותו ונותן
 בו כח כנ"ל. ובפרט אל יום המחרת
 שאמונה יותר גדולה שמאמין בהבורא ז"ה
 שיאן לו חיות וכו'. ע"כ האמונה נקרא
 בשם מחרת כמו מחר שאינו יודע מה
 יהיה ויחיה שידלחי יהיה. לכן לדיק

פרשת בהעלותך

חד אינון וכמו שה' הדך כחוב לך
 ה' הגדולה וגו' כל השבעה מדות אשר
 אינן נאה לזולתו רק לו לבדו, כמו קו.
 מחיוב האדם אשר עליו נאמר ושכחתי
 באובס, וכן כחוב פי כל העדה כולם
 קדושים ובחובס ה', נמלא האדם וקוב"ה
 חד אינון ומחיוב האדם ג"כ לנקודת
 ויטבר כל הז' מדות שלו רק לה' לבדו
 ולא יקה. ג'צמו בלוב מן הז' מדות כנ"ל
 ואזי יהיה הוא ג"כ בסוד ממור"ה, כי
 אדם גימט' מ"ה כ"ר ר"ה נפש רוח. אם
 הוא אינו מוכך ומטבר הז' מדות שלו אזי
 הוא נהגן מפריד אלוף, שמפריד אלופו
 של עולם ממנו ומחובו ואין השי"ת שורה
 בהובו ואז אין הוא אל מול פני המורה.
 כנ"ל. וזה כוונת הכחוב דבר אל חהרן

וידבר ה' א' משה וגו', בהעלותך
 את הנרות אל מול פני
 המנורה יאירו שבעת הנרות. הנה
 ידוע וכ"ה האמת שהמנורה מרמז על השי"ת
 כי שם הוי"ה סתם הוא מ"ה והוא מאיר לכל
 העולמות הנאללים והנבראים והיגורים
 והנעלמים, והנה ידוע כי אללו יחברך
 כחוב (דבס"י א' כ"ט) לך ה' הגדולה
 והגבורה והתפארת והגלגל וההוד כל הז'
 מדות כי כל בשמים ובארץ היא מדת
 היסוד כי התרגום הוא דאחיד בשמיא
 בארעא, והיסוד מכונה בשם לדיק כמ"ש
 יסוד לדיק בשבעה נעלם והיא מקשר כל
 הדברים גשמיים המכונים בשם ארץ
 בעולמות עליונים הנקראים בשם שמים,
 והנה ידוע כי אורייתא וקוב"ה וישראל

ויחיה משכן לה', השם יזכינו לזה א"ס :
בבל ביתי נאמן הוא . כי הלדיק לימוד
 להשפיע כמו שהלימוד שמקלח מים
 לריך לשמור אורו שלא ידבק בו מאומה מרפש
 וטיט הנמלא בתוך המים , כי כשידבק
 שם רפש וטיט יעכב את קלוח המים ,
 כך לריך הלדיק לשמור א"ע שלא יתגה
 מהשפעות שהולכין דרך הלימוד בעושה ,
 כי לדיק המשפיע לריך לעסוק בכל
 ענייני עוה"ז והוא לא יתגה מהם כלל ,
 וזהו בכל ביתי נאמן הוא כי הנאמן אשר
 הוא אל עשיר אשר כל סוגו ורכישו
 הולכים על ידו והוא אינו נהנה מהונו
 של בעה"ז ומחמת זה נקרא נאמן , כל
 הלדיק הוא בחי' משה בדורו כל ענייני
 עוה"ז הולכים דרך ידו והוא אינו נהנה
 מהם : ם ל י ק

לאחך . כי אהרן מכונה בשם לדיק כי אהרן
 נקרא בעובד הש"ת בכל עת ובכל רגע .
 דבר אל הלדיק החמים כי הלדיק החמים
 מעלה כל הנפשות ורוחות שבדורו בהעלותך
 את הגרות כשאתה מעלה הנפש ורוח
 של ישראל שבדורך . אל פני המורה
 יאירו שבעת הגרות . כי כמו שהוא יתברך
 נקרא מ"ה נ"ד כנ"ל ועליו כחוב לך ה'
 הגדולה והגבורה וכן שאר המדות , כן
 לריך הלדיק שבדורו לזכות ולזכך את דורו
 שיטה דורו אל מול פני המורה . שינקו
 ויטערו כל השבע מדות שלהם רק
 להש"ת לבדו , ויהיה אל מול פני
 המורה בשום כי האדם ג"כ כבוד ממורה
 כנ"ל שיאיר שם הוי"ה בנ"ר שלו , וזה
 יאירו שבעת הגרות שיאיר שבעת הגרות
 שינו שבעה המדות בתכלית היכוך

פרשת שלח

כמה פעמים אך שנייה את נעמו וילא
 לדון בדבר החדש בפסוקים חדשים
 ובפרט שפרשה זאת יפה נדרשת . פתח
 ואמר

לשרח לך אנשים ויתורו את ארץ
 בנען אשר אני נותן לבני
 ישראל . הנה אף שדק בזה הדק

ואמר הנה כתוב (איוב כח) אלקים הבין דרכה שזה הפסוק יפה נדרש מרישא לסיפא ומסיפא לרישא, שפשוטו נדרש מרישא לסיפא שאלקים מבין ויודע כל דרכיו ומעשיו של האדם שיודע הנסתרות במ"ש (דברים כ"ט) הנסתרות לה' אלהינו, וכן יוכל לדרוש מסיפא לרישא שאדם השלם שטובד הש"י באמת אף בכל דרכיו ומעשיו מבין בחכמתו ובינתו אלקים, שהש"ת כמו וחיותו בכל דבר שבה לכלל הוי"ה ולולא כמו וחיותו והשפעת אורו ב"ה כלה וכאין וכאפס נחשבו, וכן אמרו חז"ל הוא מקומו של העולם ואין עולמו מקומו כי חלק אור מעלמות ה"ם ב"ה נתלמאם בירידתו למטה לקיום העולם, ומן המעט האור שהוא נזונו ונתפרנסו כל הדברים שבה לכלל הוי"ה כי האור הוא מחיה ומסוה אותם כולם בסוד ומלכותו בכל משלה סוד ה"ה אחרונה סוד המלכות כחבר כמה פעמים, ולכן הוא מקום של עולם שהש"ת הוא הלימאום כי מקום הוא לשון לימאום שהיא לימאום של עולם כ"ל, ואין העולם מקומו כי אור עלמות ה"ם ב"ה בלתי גבול ותכלית בגודל חוכת הבחירות בשכל העולם מרעיון בני אדם שלא נוכל להשיג לא מיני' ולא מקלתי', וזה דכתיב (זכריה ד') עיני ה' הטה משוטטים בכנף הארץ כי כמו באדם הגשמי העינים

שלו הטה חלק מהגוף מהרמ"ח אברים שיש בו. כמו כן כביכול בהש"ת עינו סוד חלק אור מעלמותו שהאור החלוק ממנו הוא בסוד עינו סוד ההשגחה שלו שמחיה ומסוה כל הדברים שבה לכלל הוי"ה ולולא אורו כלה היו זה משוטטים בכל הארץ שהשגחתו יתברך בכל הארץ כנ"ל, וזהו דכתיב (תהלים לג) הנה עין ה' אל יריאיו שלאדם השלם במעשיו בעבודת השם יתברך בזיכור גופו וחומריו והגיע לסוד יראה עילאה אליו תמיד עיני ה', שרוחם ומציע תמיד אל הרוחניות והחיות של אור ה"ם ב"ה ששופע ושוכן ברוך כל הדברים שבה לכלל הוי"ה הנקרא בסוד עיני ה' כנ"ל:

וְזָהַר דכתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך כי לאדם המשוקע אחר חוטרותיו ועביותיו וטה מראות לראות תמיד על עיני ה' כ"ל רק למלאות גופו וחומריו וכריסו, אף נדמה ונראה אליו כל הונו ועובו שתקן לו השם יתברך ששלו הם שרוב חכמתו ובינתו וטובם ידו עשה לו כל הכבוד הזה. ואף עינו רעה שכלו שרע בעיניו להפריש מהונו ועובו למאזת השם יתברך, שמחמת שחושב בדעהו ששלו הוא ולא מאת השם יתברך. וזהו עינו רעה, בשלו שמחמת שחושב בדעהו ומחמת זה עינו רעה. אבל לא כן הוא

האדם השלם שהוא בסוד עין ה' אל
 ריאו כ"ל שהוא בסוד וטוב עין הוא
 יבורך. שעניו תמיד על הטוב המלוכט
 בכל הדברים שזאו לכלל הוי"ה ששופע
 ישוכן שם הכח והחיות של אור אין
 סוף ברוך הוא וכל סגו ומאורו וטובו
 יודע שמאורו ומנוו יחברך, אזי הוא
 בסוד וטוב עין הוא יבורך כ"ל.
 אדם זה הוא יבורך ששפריש
 מזכרתו זרכה לאחרים כי הוא מהבטוח
 צ"ה, והנה אם האדם מזך ומטכר גופו
 וחומרנו לבלתי ראות על החומריות
 וגשמיית כל הדברים למלאות תאוותיו
 והנאותיו הגופניות שמכויים בשם ארץ,
 כי גוף האדם נקרא בשם ארץ על שם
 אדם מאדמה כי יסודו מעפר, רק
 שרואה ומסתכל תמיד על האור שג
 עלמות א"ס ז"ה ששופע ושוכן שם
 לחיות ואז העבודה תמה. וזאת (תהלים
 קטו) שכי"י שמים לה' והארץ נתן לבני
 אדם, ר"ל שאפילו הארץ נתן לבני
 אדם החומריות והגשמיית הדברים והגוף
 של האדם שמטויים בשם ארץ, נעשה
 הכל בסוד שמים שמים לה', שעולה
 הכל בסוד שמים כינוי לחכמה עילאה
 ואז ישמחו השמים ותגל הארץ שראשי
 תיבות הוי"ה צ"ה, שאפילו ותגל הארץ
 שראשי תיבות וא"ו ה"ה הספארת סוד

ששה ספירות שמוטך חיות ושפע מלאותיו
 יו"ד ה"ה סוד חכמה ובינה וה"ה אחרונה
 סוד המלכות השוכנת בכל הדברים
 התחתונים להחיותם בסוד ומלכותו בכל
 משלה, אם בעבודה תמה כזאת לאדם
 שמוזכך ומטכר גופו כ"ל נעשה השם
 שלם בראשי תיבות הוי"ה ישמחו השמים
 ותגל הארץ והכסא שלם סוד התכנות
 ה"ה אחרונה בסוד ומלכותו בכל משלה,
 כל הדברים שזאו לכלל הוי"ה נעשה
 שלם שעולים הכל לגבוה, וחכמה ובינה
 כ"ל בסוד התגלות האור מכוסין:

וְזָרְנוּ דכתיב (איוב לח) הידעת חוקות
 שמים אם תשים משטרו בארץ, ר"ה
 לומר אם האדם השלם ישים משטרות
 לארץ סוד הגוף לזך ולטכר לו בזממלתו
 עליו כפירוש של משטרות לבלתי הולך
 אחרים למלאותו בתאוותיו והנאותיו
 למלאות כריסו הגס והעב, רק לראות
 על האור ששופע והשוכן בתוך הדברים
 הגשמיים לחיותם, ואז בעבודה תמה כזאת
 יהיה יודע חוקות השמים כינוי לחכמה
 עילאה ועולמות עליונים, כי אין מכן
 המזדיל כינוי לבינה בסוד ישמחו השמים
 ותגל הארץ שראשי תיבות הוי"ה כ"ל.
 אבל אם חס ושלום הוא להיפך שלום
 תמיד למלאות תאוותיו והנאותיו הגשמיים
 והעצבים יזומם ולילה לא יבנות וינות
 מזכ

כי דוד המלך עליו השלום בזיכוך גופו וחומריו בעבודת השם יתברך היה לאלו דבריו של השם יתברך התורה והתפלה והמנוחות לרגילות. ובהתמדתו עליהם יומם וליילה וההרגל נעשה טבע שני, ועל כן אמר נר לרגלי דבריך שדבריך הם לרגלי סוד הרגילות ולהיות כבוד נר להאיר לי ללכת יומם וליילה בהם כי ההרגל נעשה טבע שני. וזהו גם כן שאמר ישעיה הנביא (ישעיה נ"ח) אז תקרא וס' יענה שאז הוא סוד האל"ף זי"ן והאל"ף היא סוד אלופו של עולם כי אל"ף לורתו יו"ד ואל"ו יו"ד. יו"ד בתחלתו ויו"ד בסופו והאל"ו בהמשכותו ומספר כ"ו כמספר שבעה"ה. חזין סוד השבע מדות שאדם יכול לתפוס בהם בהרע מעשיו להפוך משבע מדות הטובות. ועל זה אמר אז תקרא אם אהה האדם השלם תקרא ר"ל שתקרא לאלופו של עולם הוא ה"ה כ"ל לשבע מדות שלך בזיכוך חומרך וגופך שיטתן זו השם הוי"ה ז"ה בכל השבעה מדות בזיכוך חומרך וגופך, ואז וס' יענה כי הבא לטהר מסייעין לו. וזהו שלח לך חכמים מלשון חשיבות כפירות רש"י ז"ל שיראה האדם לשלח החשובות שמגיע מן לך שהוא סוד הגוף מן הארבע הארבעות אחר הגשמיות ולמלאות תאוותיו והנאותיו למלאות

מחש וטח מראות עיניו על האור והכח של ח"ם ז"ה השופע והבוקר שס. ואז בעבודה רעה כזאת חס ועולם גורם להיות השליך משמים ארץ שגורם השלכה לארץ סוד הגוף כנ"ל. משמים כנוי לעולם העליון מחכמה עילאה שאין לו תקומה עולמות שמשליך אותו לנוקבא דהסוד בעבודה רעה כנ"ל. וגורם גם השלכה לארץ סוד שכינה תיתאם סוד המלכות ה"ה אחרונה המלוכשת בכל הדברים כנ"ל ואפילו התורה והתפלה שעושה עם הגוף המשוקע בגשמיות והעביות גורם כח וחיות להסתרח אחרת כי הוא מסתרח דיליה, וכל מה שעושה לעלמו הוא עושה להנאתו ולהתפאר בו, שהיה תפארת לעושים ותפארת לו מן האדם. ובעבודה רעה כזאת גורם ותשליך אמת ארצה כי אמת הוא סוד התורה והתפלה, ומחמת גשמיותו ועביותו גורם להשליך אמת ארצה סוד הגוף סוד העפר יסודו מטפר ה"ה סוד הנחש הוא הילך הרע והטרח אחרת בסוד ונחש עפר לחמו כנ"ל. אבל בעבודה השלימה בזיכוך חומרך וגופך איז גורם אמת מארץ תלמה שגם אחיו ישלים אותו בהתורה והתפלה ועולה הכל למעלה כנ"ל:

וידעו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים קי"ט) נר לרגלי דבריך,

הגוף. וזכו שיתורו את ארץ כנען שיסירו
מן הארץ עוד הגוף את הכנען עוד היאר
רע. ואז כשיהיה בן יהיה מקוים אשר
אני נותן לבני ישראל. כי אני הוא עוד
הוי"ה ז"ה כשיעבור רוח הטומאה מן
הארץ היא עוד הגוף ואז יהיה אשר אני
נותן לבני ישראל עוד הוי"ה ז"ה שיהיה
הכל יודעים ומביטים ומכירים על אור
חיותו וזכו ששופע. וזה אשר אני נותן
לבני ישראל שבאש לשם נתינה לזה העולם
כ"ל אמנם".

ס ל י ק

למלאות כריסו מהתעניג הוכל שהוא מן
לך. וזכו ויתורו את ארץ כנען כי יתורו
הוא מלשון ולא תתורו אחרי לבבכם
שהיא הסרה. שיראה האדם להסיר את
הארץ דהיינו מן הגוף הנקרא ארץ כנ"ל
יסור את הכנען עוד היל"ר הנקרא
כנען כמו שאמר ויהיה כנען עבד למו.
ועוד כתיב (משלי ל) תחת שלש רגזם
הארץ תחת עבד כי ימלוך ועבד הוא
היל"ר המולך והשליט על הגוף עוד
הארץ אז בודאי כרוב רגזין יש לארץ עוד

פרישת קרח

שיחקיים העולם. וזכו (בראשית ז') ביום
שנות ה' אלהים ארץ ושמים כי עוב ה'
לכל ודרך העוב להטיב והנה אם האדם
שכוח בתכלית המכיון כבריאת העולם אם
הוא הולך בדרך הטוב והישר בעבודת
הבורא - לקבל עול מלכותו יתברך מכל
הדברים שבאו לכלל עשיה ייירה ובריאה
ודולח"מ לבתתי ראות על חומריה ועביות
הדברים רק על החיות והכח השפע אלפי
ששוכן בתוך כל דבר שמחיה ומאווה הדבר
הוא הלולא שפעת כחו וחיותו אלפי
כלא וכאפס וכאין נחשבו ואינו ממלא
כריסו

ויקה קרח. פירש"י ז"ל שלקח עלמו
ללד אחד להיות נחלק מתוך העדה
לעורר על הכהונה. וכן איתא במדרש
ויקה קרח שלקח מקח רע לעלמו. הנה
ידוע למי שיודע וכן הוא האמת שראון
הבורא יתברך היה בבריאת העולם להטיב
להכבדאים בתכלית הטוב והנמר ושיכירי
תורו ועונו וחמדו בגדול. וכן היא מבורא
במדרש בראשית ברא אלפים שבחלה
עלם במחשבתו לברוא העולם במדת
הדין וראש שאין העולם יכול להתקיים
שמד ושיקף מדת הרחמים עמו כדי

פריסו ותאוחזיו וכלאוחזיו מחומריהו ועביות הדבר . רק שמתענג ונסה מרוהייתו הדבר מן החיות וסכה השפע אלקי שזוכן שם אזי ימשוך עליו האדם בעבודה כזאת החכלית הטוב שהוא זרעון כבורא ז"ה בצריאת העולם :

והנה השלשה שהם עיקר זרכי האדם שלולא הם חיוי אינם חיים שכם בני חיי ומזונא הויה נמשכים מעבודה הזאת שאם האדם מקדש ומטהר מחשבתו ורעיוניו בזיווגו המותר לו לבלתי הלך למלאות תאוותו והנאותו הגשמיים . רק להשלים רצון הבורא ולהיות מתענג המאוס של הבורא להמאוס ולהיות מתענג המאוס של הבורא יתברך אזי ממשוך עליו האדם בעבודה תמה כזאת השפע של ציכס כפי עבודתו ציכס כשרים והגויים . וכן אם האדם מפריש מהונו ומרכישו להנאות לאחרים ולגמול חסד ולעשות לדקה משלו ועינו איני רעה בשלו . דהיינו לחשוב ששלו הוא שכתו ועולם ידו עשה לו כל הכבוד הזה . רק שמאמין באמונה שנימה שהבורא ז"ה פעל לו וכל אלה מאת הבורא נתנו לו . והא בזיווג כזאת אינו זרה עיניו מלפדוש מהונו לתת לאחרים . והא ממשוך עליו האדם בנתינת הדקה כזאת השפע של חיים טובים . וכן אם מקבל עליו האדם עול מלכותו יתברך מכל הדברים

שצאו לכלל הוי"ה כנ"ל אזי ממשך עליו האדם בעבודה כנ"ל השפע של מזוני בטרוחה וכבוד . אבל אם חס ושלום הוא להיפך בכל הדברים הנ"ל אזי גורם האדם בעבודתו הרעה השלשה דברים הנ"ל לרעה חס ושלום שאינם בשלימות אללו . שלפי פעולתו כך השלים גמולתו . כי בעלמנו גרם לו זאת בעבודתו הרעה כי אין רע ממנו יתברך כי אללו יתברך כפיז לא יגורך רע . רק שמעשיו ופעולתו של האדם גרם לו הרעה הזאת :

והנה קרח במחלקותו הרעה גרם לו שירד הוא וכל אשר לו חיים שאלוה . וזכו שפירש"י ויקח קרח שלקה עלמו ז"ל שבעלמנו לקח הרעה שלו שמעשיו ופעולתו הרע גרם לו הרעה הזאת שלפי מעשיו ופעולתו כך השלים גמולתו . כי אין רע יורד ממנו יתברך . וזכו ג"כ שפירש"י ז"ל ללך אחד להיות נחלק מן העדה לעורר על הכהונה . כי בעת צריאת העולם היה המתקת הדין כנ"ל ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים . שמתק הדין ביו"ה שהיה הרחמים ומעשו אחד . אבל קרח במעשיו הרע של המחלוקת גרם להיות ללך אחד להיות יולל הדין מהשיתוף שהיה בסוד המתקת סוד האחד . ולסיות ללך אחד בדין ללך ויו"ה סוד הרחמים ללך . להיות לחול הדין על

על ראשו במעשיו הרעים לשלם גמולו
 בראשו לשלם לאיש כמעשיהו . וזה ללד
 אחד כ"ל ולהיות נחלק מן העדה . כי
 העדה לשון אחיפה כי בתחלה היה הדין
 משותף עם הרחמים בסוד היתקה כ"ל
 ובעבודתו הרעה במחלוקת גרם להיות
 יולא הדין מהשיחוף שהיה בכוד אחד
 ולהיות ללד אחד הדין לבד והרחמים לבד
 ולהיות לחול על ראשו לשלם גמולו . וזהו
 לעורר על הכסוה כי כהן הוא הוד
 החסד והדין הוא להחסד מהנגד להיפך
 ממנו . ודבר שהוא מהנגד ולהיפך נקרא
 בשם עורר שמעשיו וכעולתו הרע של
 מחלוקתו גרם לו להיות יולא הדין מהמחבר
 שלו ללד אחד ולהיות לחול על ראשו כ"ל .
 וזהו ג"כ פי' המדרש ויקח קרח שלקח טקח
 רע לעלמו ר"ל שלקחה של הרע שעבר
 עליו במחלוקתו בעלמו לקח שרוע מעשיו
 ופעולתו הרעה גרמו לו זאת כי אין רע
 יורד ממנו יתברך כ"ל .

באופן אחד ויקח קרח ותרגומו
 ואתפליג קרח . כי הנה ידוע
 למי שידוע וכן הוא האמת כי נפש חיה
 הוא שמו רשע לומר שהחיות של הנפש
 הוא שמו שהאחיות של שמו האדם הוא
 החיות שלו שהוא הוד נשמתו כי
 האחיות של שמו המה ממשיכים על האדם
 חיות ושפע מחור א"ס ז"ה כי אורייתא

וקוב"ה ישראל חד אינון . כי אור א"ס
 ז"ה חלק אור מעלמותו יתברך נחלמאס
 בתורה הקדושה סוד האותיות בלרופי
 שמות הקדושים . ונשמות ישראל המה ג"כ
 חלק חלקי ממעל הנחלבים מתחת כסא
 כבודו יתברך חלק אור מעלמות אין סוף
 ז"ה . ונחלמאמו אור של הנשמות בגופים
 וחומרים נדלים . והשני לימאמים הנ"ל
 לא שוים בעיניהם כי האותיות של לרופי
 שמות המה לבוש דק וגבוה ביותר ויכול
 להתלבש בסן אור גדול וחזק וחסיד
 ביותר . אבל הגוף שהוא חומר עב וגשמי
 מוכרח להתלבש בו מעט אור ממנו יתברך
 בריבוי לימאוס ולבושין . כי ריבוי השמן
 גורם כיווי הנר . ולכן אס האדם הוא
 מזכך ומטהר גופו וחומריו מגשמותו
 ועביותו אזי יכול להשיג אור יותר גדול
 וחסיד כי לכי זיכוך חומריו וגופו כך
 השגת ריבוי האור כדי שלא יבעל הכלי
 והלבוש מביכו . כמו שאמר הרשב"י זכ
 יחיר וכו' יחבין ליה וכו' זכא יחיר יחבין
 ליה וכו' . ויכול האדם לעלות בזיכוך
 חומריו וגופו למעלה יותר גדולה וגבוהה
 מהמלאכים וברפים כזכר כמה פעמים .
 וע"כ נקרא מלאך בשם עומד ולדיק בשם
 מהלך כולא שאס נשמות ישראל המה כל
 כך גבוהים ורמים שנחלבו מתחת כסא
 כבודו חלק חלקי ממעל מאיר עלמות
 א"ס

וּנְחֻזֹר לענין ראשון שזעת החטא של אדם וסתלקת ממנו הנשמה כנ"ל • והנה בעוד הנשמה בגופו איז נקרא בשם אדם כי אדם גימ' מ"ה כניספר הוי"ה ז"ה צמלואו , כי שורשה בהוי"ה חלק חלקי ממעל כנ"ל . והנה זעת החטא שאז יסתלקת ממנו איז נקרא בגוף בשם אדם כי אדם סוד הנשמה סוד הוי"ה צמלואו יסתלק ממנו וישאר רק צמר של אדם סוד הגוף והחומר • וז"ש חז"ל איז שוטה המאבד מה שנותנים לו כי השוטה בשטותו וצמטטיו הרעים מאבד מ"ה שנותנים לו סוד האדם שהיא כוד הנשמה כי מסתלק ממנו זעת שטותו כנ"ל . והנה קרח בעשה מחלוקת לחלוק על משה אדוות הכהיה והמלכות שהיה הכל על כי הליוי של הצורה ז"ה . לא עפ"י משה עלמו כמחשבתו הרע של קרח . זודאי הין נך הטא גדול יותר מזה לחלוק על הליוי של הצורה . אז זודאי יסתלק ממנו הנשמה זעת מחלוקתו כנ"ל . והו ויקח קרח שחרגומו ואיתפלג הוא לשון הפלגה וחלוקה • שהיתפלג ממנו האוהיות של שמו אוהיות קרח סוד הנשמה כי נפש היה הוח שין סוד הנשמה כנ"ל . שהלכה והסתלקה ממנו סוד הנשמה אוהיות קרח מחמת רעה של מחלוקתו • והו שפירש"י וכי קרח שפקח היה מה ראה לשמות זה עינו הטעו . ראה לומר שקרח היה זודאי אדם

א"ס ז"ה ולכן מוכרחה הנשמה להסתלק מן האדם זעת חטאו ברוע מפעליו ומעבדיו שלא לראות זרעת גופו וחומריו . כי חלק הטוב לעומת חלק הרע מקלה אל קלה ואינו יכול להיות עמו יחד ומוכרחה להסתלק לשורשו זעת רוע מעשיו של הגוף . והצורה ז"ה צרחמיו וצחסדיו הגדולים מחזיר לו הנשמה אחר החטא כצרחשתה רק בלבוש היותר עב והגשמי כדי שיכול הגוף והחומר שנגשם וצמזה ציותר אחר החטא לכובלה מחמת ריבוי הלבוש שנתרבה לה אחר החטא . והו הכתם שנתחם הנשמה בזג חטא וחטא . העולה מזה שעשיות החטא היא רק צנפס ורוח כי הנשמה מסתלקת זעת החטא כנ"ל . והו ג"כ חסד אל שמשאיר הנפש והרוח בו זעת החטא כי לולא הס היה בגוף והחומר כפגד מוצם זעת החטא . והנה ידוע למי שידע וכן הוא הימנת כי כתיב (תהלים לג) הנה עין ה' אל יריאיו ראה לומר שהיריאים והשלמים המה תמיד עין ה' ראה לומר שהם מסתכלים ומציטיים תמיד בכל הדברים הצאים לכלל הוי"ה והעשים והיאירה ובריאה על הכח והחיות השפע חלקי-ששוקן שם ולא על גשמיות ועביות הדבר . והו עין ה' שרואים ומסתכלים תמיד על הכח והחיות של הוי"ה ז"ה ששופע ושוקן שם ולא לילך אחר הכחות ותאוות של גשמיות הדבר :

אדם גדול וחשוב משצט לוי וצודלתי הים
 לו נשמה גדולה. מה ראה לשטות זה
 לאבד הנשמה שלו בעת מחלוקתו כנ"ל
 איזה שטות המאביד מה שנותנים לו
 המאבד סוד מ"ה הנשמה כנ"ל. ואיחפלב
 קרח שהפלב והסתלק ממנו אותיות קרח
 סוד הנשמה במחלוקתו כנ"ל. ועל זה
 מתרץ עינו הטעות כי כתוב עין ה' אל
 יריאיו שהיריאים והשלימים עין ה' להם
 שרואים ומסתכלים תמיד על הוי"ה ב"ה.
 ראה לומר על הכה והחיות והשפע אלקי
 בשוכן בכל הדברים כנ"ל והוא לא היה לו
 מדריגה ומעלה הזאת של עין ה' כנ"ל.
 וזהו עינו הטעות ומחמת זה לפל במחלוקת
 ונסתלק ממנו סוד הנשמה כנ"ל :

וַזָּרְוּ שעמד משה בתפלתו בעת שאמר
 לו השם יתברך הצדלו מחוך
 העדה הרעה הזאת ואכלה אותם כרגע.
 עמד משה בתפלתו אל אלהי הרוחות לכל
 בשר האיש אחד יחטא ועל כל העדה
 תקלוף. כי זה ידוע למי שידוע וכן הוא
 האמת שישראל ערבים זה בזה. וטעם
 הערבות היא מחמת שגשמות עמו ישראל
 כולם נלקחים ממקום אחד מתחת כסא
 כבודו יתברך חלק אלקי ממעל. ודרך
דבר שכל דבר שלקח ממקום אחד אי
בג סדר הסוף היא התחברות אחד כמו
סוף. מחמת שלקח ממקום אחד סוף

התחברות אחד. לכן אם ח"ו יבא לאדם
 אבר אחד מרמ"ה אנשים הכאב הריא
 אפילו הקטן שכולם איז מרגישיין כל הרמ"ה
 אבריו הכאב הסוף. שהוא מחמת
 שהתחברות אחד להם מחמת שלקחו
 ממקום אחד. מחמת זה הטעם כל
 ישראל ערבים זה בזה. ולכן מחויב כל
 אחד מישראל להוכיח את חבירו כמו שנת'
 הוכה תוכיח כי כל ישראל המה קומה
 אחד מחמת החלק אלקי ששוכן בתוך כולם
 שממקום אחד הולכין מתחת כסא כבודו
 יתברך. ולכן כל אחד מישראל נתפס
 בחטאו חבירו כי המה קומה אחת כנ"ל :
והנה קרה במחלוקתו מחמת גודל
 חטאתו כנ"ל. אמר הקדוש ב"ה
 למשה הצדלו מחוך העדה הרעה הזאת
 ואכלה אותם כרגע. שרצון וחפץ הסי"ת
 היה לבלות כל ישראל מחמת המחלוקת
 של קרח כי כל ישראל ערבים זה לזה ומגיע
 הפגם של מחלוקת לכל ישראל כנ"ל. ועל
 זה אמר משה בתפלתו אל אלקי הרוחות
 לכל בשר איש אחד יחטא ועל כל העדה
 תקלוף : תפס אל אלקי הרוחות לכל בשר
 כי מחמת מה הטעם אחת ראה לכנות
 כל ישראל בחטאו אחד מהם הוא מחמת
 כי כל ישראל ערבים זה לזה מחמת
 שמתם שהן ממקום אחד כנ"ל. אך עתה
 אבד חטאו שאתה אלקי הרוחות לכן בשר.
 שבעה

מצעה האדם צעה חטאו על ידי סרוח והנפש. שאם יסתלק ממנו הנפש וסרוח כמו שנתלקם ממנו הנשמה הים נשאר מה ר"ל ולא היה בו כח לעשות החטא. וחטפ"כ נשאר בו הנפש וסרוח צעה החטא. וחכו חסדו יחברך :

וזה המליצה שסמלין משה צעדו שלא יעמם קרח בעלמו ואמר אל אלקי הרוחות רשע לומר שאחיה אל של חסד. והראיה שאחיה אל של חסד שאחיה אל אלקי הרוחות כנ"ל. ושוב שיהי שאחיה אל אלקי הרוחות לכל אשר שבעה חטא האדם שאז מסתלק ממנו הנשמה ונשאר רק אשר אדם כנ"ל אחיה אל של חסד מתיא איתו על ידי הנפש וסרוח וחכו חסדו כנ"ל. וחכו אל אלהי הרוחות לכל אשר שאפילו צעה החטא שנקרה אשר אחיה מתיא איתו ע"י סרוח. ועל זה אמר אית אחד יחטא ועל כל העדה הקאוף כי יחטא הוא לשון חסרון שאם אפילו יחטא ר"ל שנחמר ימנו סוד הנשמה שנקרחת בשם אית כמו דכתיב אית אלקים. ועל כל העדה הקאוף כי עדה הוא סוד הנפש וסרוח כי עדה הוא לשון חסיפה. והנפש וסרוח אפילו צעה החטא המה נאספים באדם. ולמה תקאוף עליהם לכוותם מחמת החטא כמו שאחיה רויס לפשות לקרח ולמס יגרע כמו מס"א וסרוחות שאחיה מתיא אית על ידי

שם

צעה מחלוקתו וסתלק ממנו סוד הנשמה כנ"ל. ונשאר רק סרוח והבשר סוד הנפש לצד כנ"ל. שבעוד הנשמה בו נקרה אדם ובעת חטאו נקרה אשר אדם כנ"ל. וע"ז אמר בהפלתו אל אלקי הרוחות לכל אשר שתפס רק הרוחות והבשר שנתלק ממנו הנשמה הנ"ל. וסתלק ממנו הערבות ג"כ. על זה אמר התיא אחד יחטא ועל כל העדה הקאוף שאין ראוי קך לעשות כי יבטל ממנו הערבות. ופעל בהפלתו ממנו יחברך בטענה הזאת כי בטל הערבות ממנו כנ"ל. ותלח יכלו כל ישראל בשביל הערבות. ועוד זה בטענה אחרת במליצה בעד קרח שלא יעמם קרח בעלמו בהטאו ואמר אל אלקי הרוחות לכל אשר. כי אל היא סוד החכמה כמו דכתיב (תהלים גב) חסד אל כל היום. והתיא וסרוח על זה שאחיה בעל החסד כי אחיה אלקי הרוחות. שאפילו הסערה אחרת שנקראים בשם רוחות ואחיה מתיא איתו ע"י שם אל שהוא סוד החסד כנ"ל. שם"כ שהוא בקליפה הגדולה סופו של שמו הוא שם אל. והשם אל שבוטו מתיא איתו וטוהן לו כח לעשות פעולתו. וזמנא אפילו הסערה אחרת וסרוחות אחיה מתיא ומסוה איתו. ועוד ראיה שאחיה בעל החסד כי אפילו האדם צעה חטאו שאז מסתלק ממנו סוד הנשמה כנ"ל אחיה

שם אל כר"ל . ולא פענ עליהם בהפילתו
ובטעמוהו על קרח ועדתו שאמר בעדה
ועג כל העדה תקלף שרטה לומר שלא
נקלף על נפשם ורוחם שנקרא בשם עדה
כנ"ל לא פעל על זה :

אופן אחר ויקח קרח ותרגימו ואיתפלג
קרח . כי בחי' כהן לוי ישראל
הוא נגד נפש רוח נשמה ונגד שם הוי"ה

ז"ה . וה"א אחרונה מורה על מנסיה צית
הוד . וקרח שרטה להפוך מלוי על כהן
והיה הכיפוך גם רוח על נפש . ורטה
חלילה להפוך את השם הוי"ה ז"ה ורטה
לעשות פירוד בין הדבקים שם הוי"ה ז"ה .
וחו ואיתפלג קרח שרטה לעשות פירוד וכו' .
[לא מלאחי יתר וחבל על דאבדן] :

סליק

פרשת מטות

אזי נחבעל ונחכבה אורה מחמת ריבוי
וגדל האור של האבוקס . וכמו כן האדם
בעבודת השם יתברך ציכוך חומרו וגופו
מגשמיותיו ועביותיו ומכניס לחוכו גודל
ריבוי האור של א"ס ז"ה ונחבעל אללו כל
העבודת מחשבות שחשב . זה עבודה שלימה
מחמת גודל ריבוי האור של א"ס ז"ה
השופע צו ושוקן עליו ולא יודע בידיעה
ברירה ואמיתיות שלא הגיע והשיג שום
השגה לידע גדולתו ורוממותו , ואינו יולא
בעבודתו יתברך ועדיין הוא עומד מלצר
ולא התחיל לילך בעבודתו . והכל הוא
מחמת בטלות אורו המעט שנחבעל בגדל
ריבוי האור של א"ס ז"ה שהכניס בחופו .
כי זה כל האדם שיודע שחיו יודע . והוא

בל ידר ובל שבועת איסר לענות
נפש אישה יקיבנה ואשה
יפירנה וגו' . הגם ידוע כי הכלל הגדול
והעיקר בעבודת השי"ת הן בתורה והפלה
ומעשה הטיות שכל דרכי דעוהו שכל
מה שאדם מרצה להטיב ללכת בדרכי
עבודת השי"ת רק באופן ובתנאי ציכוך
חומרו וגופו מתארתו והנאותו הגשמיים
בלתי להשי"ת לבדו ושלא לדרוש עלמותו
והנאותו . אזי כל מה שמרצה בעבודת
השי"ת יודע יותר פחיתות ערכו בעבודת
השי"ת , ושלא התחיל עדיין אפילו פסיעה
אחת לפסוע בדרכי השי"ת ולידע גדולתו
ורוממותו , וכמו שהמשינו קדמוניו לנר
אלה החבוקס שבהתקדמות אורה להאבוקר

הוא

הוא זיכרון גופו וחוטרו בעבודת השי"ת
 אזי יודע כל הכלל בתכלית הידיעה, אך
 אם ח"ו בהיפך תאכלו אם מתמיד האדם
 בהילוך דרכי עבודת השי"ת בהורה ובתפלה
 ובמעשה המלות בכל דרכי דעה ולא
 זיכרון כל הכלל ודורש לטובתו והנחתו
 עם כל העבודת השי"ת. אזי כל מה
 שמרבה ללכת בדרכי עבודת השי"ת יודע
 וחושב שיואל צדק ידי חובתו ומשיג גדולתו
 ורוממותו של השי"ת והוא מחמת גשמיותו
 ועביותו שלא זיכר עלמו בתכלית הזיכרון.
 כרחיק הוא מאור אין כוף ב"ה השופע
 וזיכרון בו, ומעט אור ההורה והתפלה
 ומעט המלות שבעל ועשה בעבודתו הוא
 מאיר יותר בקרבנו כמו נר בהכניסו למקום
 חושך חזי מינהר הנר במקום הסוף
 ובסביבותיו. ומהמת זה עולה בדעהו
 שיואל בעבודתו ידי חבתו ויודע בתכלית
 הידועה והכוונה. וזה מאן דאיהו רב הוא
 זעיר ומאן דאיהו זעיר הוא רב. כי מי
 בטולה בדעתו שהוא בתכלית ידיעת דרכי
 עבודת השי"ת מחמת שלא זיכרון חומרו
 וגופו ככלל נר במקום חושך. אזי הוא רב
 בדעתו ובאמת הוא זעיר. רבל מאן דאיהו
 זעיר בטולה בדעתו שהוא בתכלית הריחוק
 מהשי"ת מחמת זיכרון גופו וחומרו ככלל.
 ונתבטל אורו של תורתו ועבודתו ומעשה
 המלות שפעל ועשה בגדל הריבוי של האין

כוף ב"ה כנר בלפני האבוקה. וזה הוא
 זעיר בדעתו ובאמת הוא רב. וזה ג"כ
 כוד עפר כרה שמטבר טמאים ומטמא
 טהורים. כי עכר הוא כוד ענוות והשפנות
 בכוד אנו עפר ואפר שאמר אברהם
 אבינו ע"ה (בראשית יח) ופרה היא אוד
 הדיונים בכוד כר"ה שיש פ"ר דיינים וה'
 גבורות. ועם העפר שהוא כוד הענוות
 יכולין לבעל הפ"ר דיינים וה' גבורות,
 והעפר שהוא כוד הענוות הוא מעט
 טמאים כי מי שהוא יודע שהוא טמא
 ושהוא בדרך רחוקה מהשי"ת ומחמת זה
 יודע שפלתו ופחיתות ערכו ובעבור זה
 נכבד לבו בקרבנו ובתכלית הענוות ועפר.
 צדק הוא מיטהר טמאים. ויכול להגיע
 ולהשיג דרכי עבודת השם יתברך וגדולתו
 ורוממותו. כי מי שמחזיק א"ע בטמא יודע
 שהוא רחוק מהשי"ת ועפר כזה הוא
 מטהר לו ומטמא טהורים דהיינו אם
 האדם בשפלותו וענוותנותו יודע בעלמו
 שהוא צמדת עמו וכחו ועולם ידו עשה
 לו זה המדה הכלל. עפר זה מטמא טהורים
 שאפילו אם יגיע לאיזה עבודת השי"ת
 טהור יפסיד עני ידי זה :

וְיִזְכְּרוּ ידוע כי נדר מרומז על החכמה
 כמאמרים ז"ל כל הנודר כאלו
 נדר בחיי המלך וכל הנשבע כאילו נשבע
 במלך עלמו. והנה כחוב (קהלת ז') החכמה
 תחיה

צריבוי הבינה וצריבוי החכמה והאיסור
 שהח"צ קשורים זה בזה בסוד תרין רעין
 כ"ל. איז הוא מוזק גופו וחומריו מתאחיזין
 והנאחזו בלתי לה' לצדו בעבודתו כ"ל.
 איז הוא האדם לעמות נפש שפס מעונה
 ונאחז מאד שידע פחיתות ערכו וקאורו
 בעבודה השם יתברך והוא בתכלית הריחוק
 מהשי"ת לידע ולהשיג אפס קאוה במשל
 הכ"ל. זה לעמות נפש שפסו מעונה שאינו
 ויולא ידי חובתו בעבודת השם יתברך :

אופן השני

ויעוד יש לומר באופן אחר כל נדר וכל
 שבועת איסור לעמות נפש שכל
 הוא מועט ופורתה כ"ל. דהיינו אם
 האדם האולך בעבודת השי"ת צדרכי עבודת
 הכ"ל בתורה ובתפלה ובמעשה המלות ובכל
 דרכך דעסו דק בלא זיבוך חומריו וגופו
 מתאחיזין והנאחזין הגשמיות ודורש
 להנאחזין. איז כל נדר אפילו מעט הכונה
 וכל שבועת אפילו מעט החכמה איסור
 הכ"ל שממשיך ומכניס בתוכו ובתפלתו
 בעבודת השי"ת. מאיר ומזריח המעט אור
 של עבודת השי"ת כנר במקום אושך ואפל.
 וגורם המעט אור של הכ"ל שהכניס לחובו
 לעמות נפש. כי ענות היא לשון העזה ועזות
 כמו קול ענות אנו שומע שמשמעותו נשון
 העז

חכים בעליה ונמצא שהחכמה מחיה ומאוס
 אף בעליה סוד ספירות ומידות הבינה
 וע"כ נקראת החכמה בשם מלך עלמו שדבר
 המחיה ומהווה נקרא מלך. והבינה נקראת
 בשם חיי המלך שמקבלת חיות ושפע מן
 החכמה שמחיייה ומאווה אותה. וע"כ חו"צ
 תרין רעין דלא מתפרשין בסוד איסור
 ואגודה שהם נקשרים ואגודים זה בזה.
 כי הבינה מקבלת חיות ושפע מהחכמה
 ואין מלך בלא עם. כי החכמה סוד הילך
 כ"ל לרין לעם סוד הבינה. ונמצא ששיהם
 לריכים זה לזה וסיותן בסוד איסור ואגודה
 וכן תרין דלא מתפרשין ולקמן מבואר יוסר
 סוד החכמה והבינה שהם נקראים נדר
 ושבועה והנה תיבת כל לפעמים משמעותו
 סוד צריבוי והפגם כמו כל הדברים שהם
 בלות והריבוי. ולפעמים משמעותו סוד
 המיעוט והפורתה כנ. כל שהיא לשון
 מיעוט ופורתה. זה כל נדר שכל הוא
 לשון ריבוי הכ"ל דהיינו אם האדם מרבה
 לילך צדרכי עבודת השי"ת צריבוי התבוננות
 באלהים חיים. כמשמעות כל נדר שהוא
 הריבוי. ונדר הוא סוד הבינה כ"ל וכל
 שבועה הוא ג"כ צריבוי החכמות כמשמעות
 לשון כל שהוא ריבוי. ושבועה היא מדת
 חכמה. ואיסור הוא סוד הקבר שהם תרין
 רעין דלא מתפרשין. ואם האדם מרבה
 לילך צדרכי השם בעבודתו צריבוי הכ"ל

העצה, כי המעט הח"צ שמכנים להטו בתורה ותפלה ובעבודת השי"ת. המעט האור שהוא גורם לו לענות נפש שיעזב נפשו בעבודת השי"ת והגיע להשיג תכלית העבודה השלימה וגדולהו ורוממותו בתכלית בשלימות. כמבל ה"ל בהכנס אור במקום חושך ואפילה שמאיר בכל הציציו. זה אשה יקימנה ואשה יפירנה. כי הלדיק נקרא בשם אשה כמו שיתבאר לקמן שהלדיק בודאי מקיים לפי אופן הראשון. שכל שהרבה ללכת בדרכי השם יתברך יודע בתכלית הידועה שאינו יודע כ"ל מחמת זיכוך חומרו וגופו בתכלית הזיכוך כ"ל ומקיים הלדיק אופן הראשון. זה אשה יקימנה ואשה יפירנה שהלדיק בודאי מפר ועוקר אופן השני.

אופן שרישי

עוד יש לומר כל דבר וכל שבעת איסור לענות נפש אשה יקימנה ואשה יפירנה באופן שלישי. כי הנה ידוע כי החיות והשפע שנמשך ונשפעת בזה העולם התחתון המכונה בשם עולם עשיה. הניקור של החיות שבכל הלידים והברואים. הנהגה החיוני. שבהם נמשך ונשפע מה"א אחרונה של שם הוי"ה ב"ה בסוד שכינה יתהאם השוכנת בתחתונים לזוגם ולפרנסה

מאורה וחיה ומכבודה להחיותם. בסוד ומלכותו בכל משלה המוכנת בשם אימא תתאה. בסוד אש כל חי סוד המלכות. והוא סוד נפש האדם המקבלת השפעתה ואורה מאימא עילאה על ידי וא"ו הוד התפארת, בסוד ששה קלוות בצוד התפארת בעלה. וסיא"ו היא סוד המשכה שמושך לה על ידי אימא עילאה סוד ה"א ראשונה הוא הצינה. ואימא תתאה סוד ה"א אחרונה סוד המלכות כל שפעה וחיותה מהוא"ו ה"ל נמשך רוח האדם, ומס"א ראשונה ה"ל נמשך נשמת האדם מאימא עילאה בסוד הצינה סוד ה"א ראשונה. הצינה עילאה מקבלת שפעה ואורה מסוד החכמה מסוד הכתוב והחכמה תחיה חיה בעליה. והוא הוד הוי"ד שבשם הוי"ה ב"ה המכונה בשם אבא עילאה. שמשיע וממשיך חיות ושפע לאימא עילאה להשפיע לעולמות עליונים כל טוב ומתחכמה שהיא אבא עילאה סוד הוי"ד נמשך נשמה להשמה אש זוכה האדם על ידי מעשיו הטובים בזיכוך גופו ימידותיו. והנה אש מספר האדם הנפש שלו ה"א אחרונה סוד המלכות החיות של כל עולם התחתון, ומקשר החיות של כל הדברים של העולם הזה השפל לבורשם ולמקורם של מחלבותם. סוד ה"א אחרונה לבלתי ראות על גשמייתיו ועציותיו של הדברים. רק ענ רוחניותו

ועל חיותם של בורשים ומחלוקים שחלקו
 משם. ודבר זה לא יוכל להשיג ילכניע רק
 על ידי זיכור נפשו שחלקה גם כן משם
 כדי שימלא מין את מינו וייעור. ואז אם
 האדם מגיע כל הדברים בזיכור נפשו
 ועבודתו לבורשים ומקורם. ואז הכנייה
 התאה שהיא אימא התאה נתעלה למעלה
 ומתפארת במעשה באהבת הבנים באומרה
 חמי במה ברא אחי לגבך. ואז אם הבנים
 שמחה סוד אימא עילאה ואימא תאה.
 ואז אימא עילאה יממכה שפעה ומשפעת
 לאימא התאה על ידי וא"ו הכארת בעלה
 בכוד נ"ד. מחמת שאימא תאה בעולה
 להמ"נ הלה במעשים בעובדים ואז כל
 בעילמית בחדום על ידי העלאת מ"נ.
 והעולם התחתון בחדום על ידי הורדת
 מ"ד. כי נתמלא יחוד בשם הוי"ה ב"ה
 ה"א תתאה בכוד המלכות בה"א עילאה
 סוד הבניה על ידי הו"א תפארת בעלה.
 ועל ידי זה נתמלאו כל העולמות עליונים
 שפע והוד גדול ומשתלשל למעט שפע
 ברכה ורחמים וחסדים. כך אם הם ובלום
 הוא לסיפק שהאדם אינו מוכר נכשו
 בזיכור חומרו וגופו בעבודתו ורואה ומסתכל
 על כל הדברים העולם התחתון על גשמינותם
 ועביותם. ומשך נפשו וגיפו אחר גשמינותם
 ובקבץ צחחות וכהמות עולם התחתון
 בהמידות גיפו והאיותיו. הוי מפריד ה"א
 תהרום שהוא כוד שניה תתאה שהיה

סוד המלכות מן הו"א סוד תע.
 שאינו יכול להוליך לה השכנתה מאימא
 עילאה סוד ה"א ראשונה שאימא תתאה אינה
 יכולה להרים ראשה ולהתפאר במעשה
 ה"ל. ואז אימא עילאה ואימא תתאה
 שניהם בלעז ומקוננין ומיילין על הבנים
 שאימא תתאה מקוננת שאין לה צימ
 להתפאר במעשה של צנים והיא בלעז
 ובדחוקות מחמת טיעת השכנתה. ואימא
 עילאה היא בלעז מחמת חכרון הבנים
 שאינה יכולה להוריק שפעה לאורה שאינה
 ראויה לקבל ומוכרחת להוריק שפע
 להשבעים בדים. ואז כולם שלווים וסקני
 ועם ישראל בלעז ונטעש כירוד ב
 הוי"ה ב"ה. שאינה יכולה ה"א אחרת
 תתאה סוד המלכות להחיותם עם ה"א
 עילאה כוד הבניה על ידי וא"ו תפארת
 בעלה להוליך לה השפעתם וחודם. מחמת
 שמוכרחת להוליך השפע והחיות כראוי לה
 להחיותיים ולהסב"ה ואז השכינה בגלות
 והשעבוד גובר בעמו ישראל ואז השכינה
 תתאה שהיא כוד ה"א תחרונה בגלות.
 שהאימא עילאה סוד ה"א תחשונה סוד
 הבניה השכינה עילאה ארחוק מדורא דינה
 מנגה שאינה יכולה להוליך השפעתה
 ואורה לה כנ"ל:

יזרין כל נדר וכל שבועת איכר נדר
 היא הבניה (כוד י"ן) שבסוד אימא
 עילאה ה"א ראשונה. ושבועת הוא כוד
 החכמה

בו גם היסוד צבדו הכחוב יסוד לדיק
 בשבעה נעלם וכתוב (משלי י') ולדיק
 יסוד עולם שהוא תפארת בעלם. כי
 הלדיק בולחי צמעשו ובלדקוהו הטובים
 ובערת גופו מייחד ומקשר כוד הנפש
 שהוא ה"א אחרונה סוד המלכות וה"א
 עילאה סוד הבינה. נמלא שעל ידי הלדיק
 שהוא מדת היסוד סוד התפארת בעלם
 דמטרותא דה"א אחרונה נתקשר הימא
 תחאה עם הימא עילאה ונעשה יממו
 יחיד בשם הוי"ה ז"ה. והו על ידו מעלה
 מ"ג ומורדים מ"ד כי הוא כוד הוא"ו
 הממשך שפע וברכה לאימא תהא ע"י.
 וזה אשה יקיינה אשה כוד לדיק יפירנה
 כי אין דינין נמתקין אלא בשורשם.
 וברש דינין והגבורות היא באימא עילאה
 יכוד הבינה כי ניינס דינין מתערין.
 וכלדיק הנ"ל אוקים לה לה"א אחרונה
 סוד המלכות שכינתא תהא מגלותא.
 שהלדיק הנ"ל מייחד ומקשר לה לאימא
 ואין דינין נמתקין אלא בשורשן באימא
 עילאה סוד הבינה כוד דינין כי ממנר
 מתערין:

וְדָרְוּ החכם עוקר הנדר מעקרו. כי
 נדר היא בינה כנ"ל מבינה ממנה
 דינין מתערין. וזה צינה יחיד בשם
 אלהים שהוא כוד דיניים והגבורה.
 והחכם הוא נמדת החכמה שהוא חב"א

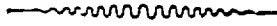
ובס

החכמה סוד היו"ד בשם הוי"ה ז"ה סוד
 אבא עילאה. וזה היסוד הרין רעין ללא
 מחכרשן צבדו י"ה שהיא למות נפש סוד
 ה"א אחרונה הימא ושינתא תהא כנ"ל.
 וזה לעמיה נפש שהנפש סוד היא אחרונה
 גורם העיניו והלצר להנדר והכבושה היא
 החכמה והבינה סוד י"ה שאינה יכולה
 להוריד שפע וארה לה"א אחרונה סוד
 המלכות ומוכרחים להוריד שפעם להחילומים
 וסע"א. וזה העיניו של נדר וכבושה הוא
 מחמת הנפש סוד ה"א אחרונה סוד נכס
 האדם שהינו מעבר נפשו בעבודת הש"י
 וגורם האמר והעיניו להנדר והכבושה וכן
 הנדר והכבושה גורם העיניו והלצר להנפש
 מחמת שנמשך השפג והחיות הראוי לה
 להחילומים. ומוכרת הנכס כוד ה"א
 אחרונה בגלותא ולער ודחקת וחובת
 הנפש פוסח על שהי העיניו לפיה
 ולאחרים. שהנכס גורם העיניו והנדר
 והכבושה גורם העיניו נכנס. שהעיניו
 של הנדר והכבושה הוא שמוכרחים להילך
 ולהוריד שפעם ואורם להחילומים והסע"א
 וכן יבטם וכל הפלם להיטב להמכות.
 והעיניו של הנפש הוא בפשטה שאין לה
 שפעם וחיותה ומוכרת להיות צבדו בגלות
 במילד ודחקת וזה אשה יק מנה ואשה יכירי'
 כי חשה נקרא כוד הלדיק סוד התפארת
 שהיא כוח"ו הכלול מששה קצוות שנכלל

הוא מאיר שהם הכדע"ס שהם
 הסתדים וכשב הזה רוחות הבש הלקים
 כי לכני ר' הק טוב יות מ"ס הוא מ"ס
 כתימא. ומשם כה שהוא לפני הלקים
 יכולים לצטל ולתקד עמו כל הדינין
 והגבורות שהוא מאיר צחמם סוד הוצא.
 כי מדה הוצא הוא מדה הסחד וכרחמים.
 ומדה הוימא שהוא מדה הבינה שם
 הדיניס והגבורות וזה הסחד עוקר הסדר
 מטיקרו הסחד מאיר רוחו הבש הכדע"ס
 ועוקר הסדר שהיא הדינין. כי נדר היא
 בינה ווינה דינין מהענין וכש הלקים
 שהוא מדה"ד עוקר הסחד הסדר שהוא

הוא מהמת מעיקרו כי צחמם
 מאיר שהם הנ"ל שהוא לפני הרוחות
 הלקים ומטיקרו ונהצטל ונמתק הדין :
וזה אשה יקומנה הלקים ואשה יכירנה
 כי הדיניס אינם נמתקין אלא
 צבורשם כי הלדיק מיוחד ומקשר בשכינה
 תחמה בשכינה עילאה ונתחבר ה"א תחמה
 צס"א עילאה על ידי הלדיק סוד הוא"ו .
 ואז כל הדיניס נמתקין כנ"ל ואז הם
 בניים במחה. ב' השכינות שכינה תחמה
 ושכינה עילאה כנ"ל אמן כי"א :

סליק

שבת חזון

הם גבורות. לוכים הנביאים היקף כשראו
 זה הדבר אמרו לישראל באין צטוהם
 לצבל מהמת שכבר בא אל המדות.
 אבנ חכס עדיף מנביא כי הסחד עיניו
 בראשו שרואה הדבר כשהוא עדיין בראש
 למעלה מהמדות. וסיניו מהמת שהחכס
 הוא צחי' אי"ן ולכך רואה הדבר גם כן
 בצחי' אי"ן. ולכך יכול להמתיק ולצטל.
 וסייב מה רואה כשרואה אי"ן רק שרואה
 שתינו רואה :

ת"ז

שמעתי נכיו הקדוש ששאל למה
 קורין אותו שבת שבת חזון.
 ואמר כי בשבת זה יכולים לראות מה
 יהיה בעולם. וענין נביאה היא כשהנביאים
 ידואים ה"ו דבר מה על ישראל רואים את
 הדבר שכבר בא אל המידות כמו דאיהא
 בצה"ק היא דמסתכלין בדין ואיה דמסתכלין
 בגלגלן וזה ענין המדות. ולכך אינם
 יכולים להמתיק הדבר עוד ולצטל הדבר.
 וזה מלפ"ך לוכים אמרום פירוש מלפ"ך

של הלדיק מה פעל אל שמרגיש בגופו כל עניני הספעלות מרחמים לדין ומדין לרחמים. ודבר באפמא סיפר לי שבילדותו הסחילו האזרים שלו לומר לו עתידות ובקש מהשי"ת שיקח הדבר מאתו. והנה מה איכפת להלדיק כשהאזרים אומרים לו עתידות אמנם כאשר הלדיק יכול להמתיק הדינים בשורשן עוב אזל כאשר יש התגברות הדינים חס ושלום ולא יש עת רגון כנחמר (איכה כג) סבת בענין לך וגו' אזי אי אפשר לבאר גודל הכאב לצ שיש לו ע"כ יותר עוב לו שלא ידע כלל. גם הלדיק האמיתי אשר רוצה רק בדביקות הבורא יתברך שמו ירא להכניס א"ע בדברים אלו בענין הסתכלות. בכדי שלא יתקן מעבודות הדביקות ברע

הוא ויפול הנפל חס ושלום :

ס ל י ק

אחי"ב אמר כשית דינים חס וגלים על ישראל אזי חס חולם ועלז. וכשיש רחמים אזי בריא ושמה. כי הלדיק יסל להרגיש בגופו כל עניני השמחות שנטעה בעולם בכל פעם מרחמים לדין חס ושלום ומדין לרחמים. כי כמו שהמזלות יכולין לידע מה שנטעה בעולם מחמת שהמזלות קשורים בגלגלים וגלגלים קשורים בספירות וספירות באין סוף ב"ה. ולכך כשנטעה איזה השמחות והספעלות מדין לרחמים או מרחמים לדין חס ושלום יכר הדבר תיקף במזלות. כן הסוף של הלדיק מוקשר בנשמתו ונשמתו להספירות והספירות לא"ס ב"ה ולכך יכול להרגיש בגופו כל השמחות כג"ל. וזהו (במדבר פג) כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל פי' כעת כמו שיכול להבין במזלות שנקראו עתים כן יאמר ליעקב שהוא גופו

בין המצרים

ולילה לא יתבותו. יום הוא בחי' אגד ולילה הוא בחי' חושך מפני מה לילה הוא בחי' חושך לפי שאו שלטנו הקליפות. וקיץ הוא בחי' אור וחורף הוא בחי' חושך בתקופות צבת מתחיל היום להאריך ומתברב

מפני מה חרב בית המקדש בג' שביעות וכל המחורעות והגליות היו בג' שביעות. כי כשברא הקב"ה את העולם ברא כ"ח עתים י"ד לרעה וי"ד למצבה וכסוד (בראשית ח) קיץ וחורף יום

ומתרצה האור זכעולם . ובחקיפות חמוז
 מתחיל היום להסתלק ומתרצה החושך
 זכעולם ולכן נחרב זכמ"ק זכור' שזיעות .
 הש"ת יתן שיהיה לנו ולכל בני ישראל
 אור זמושזכותם :

א"ל א"ל אמר שמן הג' שזיעות יודע
 לו הימים טובים . ואני אומר
 שהג' שזיעות הם כמו אבנים טובים
 שגדילים תחת הרי חושך אע"פ שהם זכחי'
 חושך מ"מ יש זכסם זכחי' אור . וכשיבוא
 משניה לדקינו ויהיה אור הלבנה כאור
 החמה אז יהיו הג' שזיעות ימים טובים
 כי הג' שזיעות הם כנגד ג רגלים .
 הש"ת יודע האמת כי בימי זכורתי שיהיה
 לי כח הרגשתי זכג' שזיעות בכל יום
 אור חדש . והאמת מה שאמרו חז"ל כל
 מה לעבד רחמנא לטוב עבד הכוונה
 על הג' שזיעות . אף על פי שהם זכחי'
 ירידה לישראל מ"מ לטוב עבד .

מפי עליון (איכה ג') לא חלא הרעות
 והטוב איך הוא . ואמר כי יש
 עץ החיים ועץ הדעת , עץ הדעת מעורב
 טוב ורע ולכן כשבא לעולם התחתון יש
 בזה זכחירה לפי המקבל . אבל בעץ החיים
 כולו טוב הוא ואין בו רע כלל וחין בזה
 זכחירה לפי המקבל וזה הפי מפי עליון
 נקרא עץ החיים אור אין סוף ז"ה משם
 אין יולא רק . טוב ולא רעות ועוזות

מעורב . וזה הפי' (משלי יח) מות וחיים
 ציד לשון זכחי' עץ הדעת שיש זכסם
 חיים וכו' תלויה ציד הלשון ציד האדם
 שהוא כח המדבר לתקן הדבר לשורשו
 כפי קודם החטא . ולהמשיך השפעה זכחי'
 עץ החיים שכולו טוב :

הנה יש מוחין גדלות ומוחין דקטנות
 וא"א להיות גדלות אלא א"כ יש
 מתחלה קטנות . יש זכחי' ימין וזכחי'
 שמאל מפני מה נקרא ימין כי כנגדו
 זכחי' שמאל ניכר שהוא ימין הש"ת יתן
 שיהיה ויהי ערב ויהי זכר יום אחד
 ערב זכחי' חושך וזכר זכחי' אור שיוכלל
 החושך באור ויכללו הגבורות זכחסדים
 שיהיה רב חסדים ורחמים על ישראל
 חמן :

להבין למה נקרא ארלינו הקדושה
 עתה זכסם ארץ ישראל חינה
 בזמן שזיה המקדש היה קיים וישראל
 היו שרוים על אדמתן היה נקרא זכסם
 א"י אבל בעוה"ר כעת שא"י חריבה
 זכמ"ק חרב וישראל מפוזרין בגלות זכין
 העמים זכאש"ק אין דרים זכ"ה
 ערביים וישמעאלים . ומתי מעט מלחז"ל
 דרים זכחובה למה נקרא עתה זכסם
 ארץ ישראל . אך הענין היא לידוע
 דארץ ישראל שלמטה מכון כנגד ארץ
 ישראל דלעילא נמעלה בגבהי מרומים
 הנהרא

אֶרֶץ עֵילָאָה לְאֶרֶץ תַּחְתָּא יֵשׁ רְקִיעַ
הַנִּקְרָא שְׁמַיִם הַנִּקְרָא בְּזוּמָה קְדִישִׁין וּבְזוּמָה
זַעֲרִי אֲרֻפִין וְנִקְרָא קוּבָהּ וְכַמִּיָּם (מַלְכֵי אֱלֹהִים)
ט' וְתַתָּא תַּשְׁמַע שְׁמַיִם . וְשְׁכִינְתָּא נִקְרָא
אֶרֶץ וְכַמִּיָּם (יִשְׁעֵיהּ ס'ו') וְהַאֲרֵץ הַדוּם
רַגְלֵי וְזִכְרוֹ יַחְדָּו קוּבָהּ וְשְׁכִינְתָּא שְׁמַיִם
וְאֶרֶץ . וְהִנֵּה כָּל אֵינִשׁ וְאֵינִשׁ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ
חֵלֶק אֲלֵקֵי מַמְעַל כְּנֹל מְכַל הַסְּפִירוֹת
יֵשׁ בּוֹ ג' יֵלֹף אֲלֵקֵי בְּטוּחוֹ וּבְלִבּוֹ
וּמִן הַיַּחְדָּו הוּא בְּפִרְיִתָּא בְּזִמְנֵי הַתַּפְּלָה
שְׁלִרְיָן לִמְדָּה בְּדוּרָה . אֲרַבָּה שִׁי' בְּחַיִּי
שְׁמַיִם שְׁיֹבֵל לְהִיּוֹת שִׁיתְעוּרָר בְּנִפְשׁוֹ
אֲרַבָּה מַלְמַעְלָה בְּעַת רְלֹן וְכַמִּיָּם (תַּהֲלִים
ק"ג) וְחֹסֵד ה' מַעֲלֹם וְעַד עוֹלָם עַל
יְרֵאִיו . אֲךָ הִירָאָה אֵינִיכָה בְּחָה מַלְמַעְלָה
כ"א כְּאֲשֶׁר . הִיא מִיּוֹעַ אֲרַבָּה לְהוֹלִיד
מִבִּינְתָּא רֹחַ דְּעַת וִירָתָה ה' . וְכַמִּיָּם
חז"ל הַכֹּל בְּיַדֵּי שְׁמַיִם חוּץ מִיְרָאָתָה שְׁמַיִם
וְכַמִּיָּם (שְׁסִי קְעוֹ) הַשְׁמַיִם שְׁמַיִם לֵה' וְהַאֲרֵץ
נָתַן לְבַנֵּי אָדָם , וּבְדֶרֶךְ כָּלל בְּכָל הַיּוֹם
יֵשׁ גַּם בֵּן בְּחַיִּי יַחְדָּו שְׁמַיִם וְאֶרֶץ שְׂזָבוּ
כַמִּיָּם (מַשְׁנֵי ג') בְּכָל דְּרִכְיָן דְּעָבוּ וְגו'
וְזִכְרוֹ בְּחַיִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּבְחַיִּי אֶרֶץ יִהְיֶה
מִיּוֹחַד בְּבְחַיִּי הַנִּקְרָא שְׁמַיִם . כִּי בְּחַיִּי
זָאת הוּא הַנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל זֹעֲרָא וִישׁ יִשְׂרָאֵל
סָבָא וְכַאֲשֶׁר יִתְיַחְדּוּ שְׁמַיִם וְאֶרֶץ יִכְלֹ
לְהֵאִיר מִבְּחַיִּי ה' עֵילָאָה לֵה' תַּחְתָּא וְכו' .
וּמִי שְׂזָכָה לְבָח בְּבְחַיִּי ז' יִזְכֶּה לְהוֹפֵת
בְּחַסִּיָּה

הַנִּקְרָא אֶרֶץ הַחַיִּים הַעֲלִיּוֹנָה שְׁכִינְתָּא
קְדִישָׁא . ע"ד מַשַּׁל כְּמוֹ אֶרֶץ הַלֵּוֹי
הַגְּשֵׁמִיּוֹת אֲשֶׁר הִכֵּל הִיָּה מִן הָעֶפֶר וּמִמְנַסָּה
לְמַח כָּל הַתְּבִיאֹת וְכָל הַסְּפִירוֹת . כְּמוֹ כֵּן
לְמַעְלָה נִקְרָא הַשְּׁכִינָה בְּשֵׁם אֶרֶץ שְׁמַמִּיָּה
בְּבִרְאָה כָּל הַשְּׁמֹת הַנִּקְרָא בְּשֵׁם תְּבִיאָה
כַמִּיָּם (וִירְמִיָּה ב') קוֹדֵשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה'
רַחֲשִׁית תְּבִיאָתוֹ כִּי יֵשׁ נְשֵׁמֹת אֲשֶׁר
נִקְרָחִים בְּשֵׁם חַטָּה מֵאֲרֵי דְהוֹרִייתָא כִּי
חַטָּה בְּגִימְטְרִיא כ"ב אַחְוּיָן דְהוֹרִייתָא
וִישׁ נְשֵׁמֹת הַנִּקְרָחִים בְּשֵׁם שְׁעוּרָה שְׁעוּר
ה' בְּעַלֵּי יִרְאָה עֵילָאָה וְגַם כָּל הַבְּרוּחִים .
מֵאֲלַחֲכִין רַבּוּי רִיבְזָן עַד אֵין שְׁיַעוּר וּפְרַטֵּי
הַבְּרוּחִים דּוּמַס לּוּמַח הִי מַדְבַּר הַכֹּל
בְּבִרְאָה בְּדַבַּר ה' וּבְרוּחַ פִּיּוֹ שְׁהִיא ה' אֲרַבָּה
תַּחְתָּא עוֹלָם הַדִּיבּוּר . אֲךָ נְשֵׁמֹת יִשְׂרָאֵל
שְׂרַבָּס מַעֲוֹסִים הַמַּחְשָׁבָה ה"א עֵילָאָה
וְכַמִּיָּם יִשְׂרָאֵל עָלוּ בְּמַחְשָׁבָה תַּחְלָה .
וְכַמִּיָּם בְּזוּמָה קְדִישִׁין מִתְקַשְׁרִין
כְּחַדָּא קוּבָהּ וְאֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל . אֲךָ
שְׂרָלוֹנוֹ ית"ש הִיָּה שְׁהִיּוֹ הַשְּׁמֹת בְּעוֹלָם
בִּי"ע בְּעַלֵּי גְבוּל וְחַלְתִּית וִיחַלְצָשׁוּ בְּגוֹפּוֹת
גְּשַׁמִּיִּים דּוּוּקַח שְׂזָה רָלוֹנוֹ כְּכַשְׁעוּ . לְזָאת
הַמַּעֲבָר שֶׁל נְשֵׁמֹת יִשְׂרָאֵל הוּא דֶרֶךְ עַן
הַחַיִּים ה"א תַּחְתָּא . וְזֶה מַשְׁה"כ (תַּהֲלִים
קכ"ז) אַתְּהֵן לְפָנֵי ה' בְּאֶרְצוֹת הַחַיִּים בִּי
אֶרְצוֹת אֶרֶץ תַּחְתָּא הוּא הַשְּׁכִינָה תַּחְתָּא
וְאֶרֶץ עֵילָאָה שְׁכִינָה עֵילָאָה . וַיְדוּעַ שְׁבִין

בזה"ק להגיע לשלימותה :

בגמרא הקבו למה נתאווה משה
ליכנס לארץ ישראל וכי
לאכול מפריה הוא לריך. וקשה הלא
חזיק דלגבי כה"ג קבעו ברכה מעין
ג' בקשה על זה ונאכל מפריה ונשבע

מנוכס. אך באמת דבר גדול הוא שפירוש
ארץ ישראל מסוגלים ליראה כמו דאיתא
במד"ש. רק לגבי משה מילתא זוטרתא
הוא היראה כמדוע. ע"כ הקבו שפיר
בגמרא וכי לאכול מפריה הוא לריך דייקא :
ס' ליק

פרישת ראה

עֵשֶׂר תַּעֲשֶׂר בשביל שתתעשר.
פי' כי יש עשר ספירות. וספירה
עשירית היא בחי' מלכות. ולריך כל אחד
לתקן כל ה' ספירות. וכל ספירה
כלולה מעשר. וכשהיא לבדה היא נקרא
בחי' נקודה. וכשהיא כלולה מכל ה'
ספירות היא בבחי' פרלוק. ע"כ כחוב עשר
היינו שיקבל האדם על עלמו עומ"ש
באמת באופן שיאור בה כל ה"ם שיח'י
בבחי' פרלוק שלם. וחסו בשביל שתתעשר

היינו שיקבל עומ"ש על כל רמ"ח אבריו .
וחסו נקרא עול מלכות שמים שלימה .
היינו שיראה האדם שיחיה בבחי' מלכות
בבחי' פרלוק בכל ה"ם ובכל הכוחות
והיינו עשר בשביל שתתעשר. היינו שיקבל
עליו עומ"ש באמת על כל אבריו בבחי'
שיחיה בבחי' מלכות בחי' פרלוק שלם .
הסס יתברך יזכינו לעשר בשביל שתתעשר
לקבל עומ"ש באמת בכל ה"ם אמן :
ס' ליק

פרישת תצא

בִּי תִבְנֶה בֵּית הַדָּשׁ וְעֵשִׂית מַעֲקָה
רגג'ך . כח"ב (משלי כד) בנחמס

יבנה בית. וחסו כי חבנה בית חזק כשמחזק
כה החכמה בבחי' נחין רדפים להלדיקוב
כפי